

Vluchten KAN niet meer!

Alsof het laatste woord er nog niet over gezegd is... En leg de klemtoon eens op het woord KAN. Wikipedia: 'vluchten' = zich aan gevaar, gevangenneming of gevangenhouding onttrekken door er vandoor te gaan. Allemaal weleens bij de hand gehad, toch? Dat je ergens echt weg wilde. Maar dat je dacht: ik zou niet weten hoe. In de nacht alleen op straat een grote groep die op je afloopt, je wilt weg, maar zou niet weten waar naartoe. De ijzige stilte tussen partners waar je op bezoek bent. De menselijke aard is vluchten, het zit in ons. Maar hoe ver moet het gaan?

GEEN TIJD TE VERLIEZEN

Zo ver, dat vluchtende mensen die onze kant opkomen negatieve gevoelens oproepen bij een aanzienlijk deel van de mensheid? DAT, terwijl wij zelf vaak niet eens een volle kamer binnen durven lopen. We blijven in huwelijken hangen, omdat we niet durven te scheiden en blijven zitten in schijnzekerheid. Liever ongelukkig samen met huis én voor de kinderen dan (on)gelukkig alleen en niet weten hoe. Ik maak het in mijn praktijk als spiritueel coach echt heel vaak mee. Mensen die al jaren 'vast' zitten en niet de kracht hebben om er iets aan te veranderen. Maar stel je eens voor dat je in je leven mishandeld wordt... Dat je partner je bedreigt, slaat, bedriegt en liegt. Dat je niet kunt zijn wie je bent? Als advies geef ik nooit aan, dat iemand uit een dergelijk leven weg moet gaan. Ik spreek de klant aan op zijn/haar eigen kracht. JIJ en niemand anders moet dit hele leven nog met JOU leven. We hebben geen tijd te verliezen, dus wat doe je? Je kunt IN een destructief leven blijven zitten, maar dan moet je de verantwoordelijkheid dragen en ombuigen. Niet piepen en zeuren, maar 'zijn' met wat er is. Dan is er ook de vrijheid die mensen aangrijpen om hun eigen 'leed' kenbaar te maken over de ruggen van mensen die uit oorlogsgebieden vluchten. 'Ik wil ook gratis een huis en geld.' Weten deze mensen wel wat ze zeggen? Als jouw partner jou mishandelt is dat toch ook niet de schuld van de burens? Het is de wereld op zijn kop,

maar zoveel was natuurlijk al duidelijk. We zullen er helaas geen eensluitende mening over bereiken.

TE LAAT...

De (meeste) mensen die naar Europa vluchten, volgen hun instinct. Dat oeroude diepe gevoel dat wij allemaal bezitten. Als huizen zijn ingestort, voedsel niet meer verkrijgbaar is. Als de kogels om je oren fluiten, de bommen meters van je inslaan, bebloede kinderen op straat liggen, dood. Als de angst je om je hart slaat omdat er niets meer is om voor te leven. Als je elke seconde bang bent dat je laatste minuut heeft geslagen. Dan vlucht je! Waar naartoe maakt niet uit, zolang het maar beter is dan daar waar je angst regeert. Blind een nieuw leven tegemoet rennen, in de hoop dat het bestaat. Er is geen moed voor nodig, je hoeft er alleen maar een doodsbang mens voor te zijn die zijn oerkracht aanspreekt. Wij durven vaak niet eens voor onszelf te kiezen in ons eigen pretentieuze leventje of in de gestorven relatie. Vluchten is menseigen en zou niet veroordeeld moeten worden. Als het vuur je aan de schenen ligt, dan WIL je wel en mag je blij zijn dat het nog kan! Want geloof me, lief mens... op het moment dat jij levend in de loop van een pistool kijkt, dan wil je er wel vandoor en zo hard rennen als jouw benen je kunnen dragen. Omdat je leven ervan afhangt! Alleen: dan is het waarschijnlijk al te laat... ■

